

Літературно-мистецька сторінка

ПРОЗРИННЯ НА ВІДСТАНІ МЕТРА...

Павло СТАРУХ

МОСТИ

Хтось руйнує, хтось зводить мости
І єднає розкидані долі,
І відходить вже в інші світи,
Щось залишивши, йде поволі.
Сполучає оті береги,
Щоб минуле з майбутнім з'єднати.
Хтось на тій стороні дорогий,
Чийсь на «іншому березі» тато...
Хтось для того приборкує сталь,
Аби та прогинала плечі.
Міст не всіх об'єднає, жаль,
Що буває життя перечить.
Так трапляється: дужі опори
Не витримують важкості днів.
Ми чекаємо довго в заторах –
Поміж душами мало мостів.

Згадай про мене
в безмірі ночей,
В куточку дня
згадай про мене тихо.
Згадай про мене
в натовпі людей,
Задовольни
оцю маленьку примху.
Коли здригнеться
пам'яті струна,
Згадай мій дотик –
з трепетом до тебе.
Нехай не втопить
спогад глибина,
Нехай цей спогад
доторкнеться неба.

ВЕЛИКІ СЕРЦЯ

Помічали, в маленьких діток
Є напрочуд великі серця?
Там ще підлість не ставила міток,
Лиш рум'янець торкнувся лица.
Помічали, в отій малечі
Скільки в серці живе доброти?
Хто ж би цьому, скажіть, перечить,
Бо в дорослих все рідше знайти?
В цих дітей – ще молочні зуби,
Не за віком думки бринять,
Вони іграшки часто гублять,
А дорослі собі кричать.
Стільки місця в серцях дитячих –
Помістили вони б усіх.
І здається, що кожне наче
Переповнене справжніх вітх.
Я би заздрив отим діткам –
В їх серцях – переважно щирість.
І тому так важливо нам
Проганяти від серця сирість.

Яке ж сумне мистецтво відмовляти...
Та треба вміти говорити «ні».
Чужих бажань ставати справжнім катом
Доводиться, буває, в метушні.
Яке ж сумне та інколи потрібне
Це вміння відсікати без жалю...
Воно, мабуть, до вироку подібне,
Тому його так сильно не люблю.

АРХІТЕКТОР

Павук свою цінує павучиху
І кажуть мухи: «Добрий сім'янин!».
Він повертається додому зовсім тихо –
Мереживом із плетених стежин.
Він архітектор, майстер висоти
І фахівець дорожньої розв'язки.
Його неважно будь-коли знайти,
Буває, правда, потрапляв до пастки.
О, скільки в нього зведених творинь!
Його портфоліо – прямисінько на стелі.
Робив проекти – забував про лінх,
Та тільки креслень не носив в портфелі.
Його шанують інші павуки
І дивляться захоплено роботу.
Та цим колегам досі невтямки,
Що він працює навіть по суботах.
Бо в нього діти – троє павучат.
Для них працює архітектор-тато.
Набрив замовлень довжелезний ряд,
Аби ще встигнув – підтискають дати.

Ви знали, генії бувають божевільні.
Талант і розум дружать несповна.
І що між ними є насправді спільне?
Яка напрочуд різна глибина...
Ви знали, генії так часто диваки,
Та з них кепкують без кінця і краю:
Звичайні речі роблять навпаки –
І тим ці генії вражають.
В них перевернута свідомість, вочевидь,
І зовсім інше розуміння світу.
В них є можливість карбувати мить
І ще незнане досі зрозуміти.
Вони, як решта, й не такі, як всі.
Їх виділяють у визнанні кроки.
Під ними ґрунт зігнувся і просів,
Дорогу прокладаючи широко.

Їх витвір часом – начебто дурне.
І тільки з часом скажуть: «Геніально!».
Хай кожен геній вічність пригорне,
Нехай талант опиниться безкрайнім.

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

Які тривожні часто будні в медсестри:
Буває, рідних заміняють хворі.
Ім Бог терпіння шле усім згори –
У тих маленьких ампулах прозорих.
Напевно, очі – це дзеркала болю,
Бо відбивають пацієнтів сум.
У медсестер важкі насправді ролі,
Хоч їх ховає лікарняний шум.
В очих серцях без вихідних – турбота
І підбдьорення до виписки завжди.
Різкі у коридорах повороти.
Їх блискавично змішують сліди.
В них незліченні кроки допомоги
І геть мізерні суми в гаманці.
Та їх веде покликання з порогу
І шприц надією підтримує в руці.
Це світлі люди в темному кутку.
Словесну теж ті накладуть пов'язку.
В них відданість – у кожному витку
І посмішка з'являється з-під маски.

50/50

Ми сміємося з кимось від пуза.
З кимось звершення всі до снаги.
Нас об'єднують спільні друзі
Та ще більше – якраз вороги.
Світло й темрява ходять разом,
І так само – щастя й біда.
Після повені брудом одразу
Набирається чиста вода.
Зло добру заступає на зміну
Та чергується раз через раз.
І грибок покривається стіни,
Коли впертий торкається час.
Так війна ще чергується з миром.
Там де вирви – вже сходять трава.
І старі самотня квартира,
Хоч вона ще насправді нова.
Балансує усе на світі.
Не завжди це помітно нам.
Навіть холод буває зігрітим,
Бо лягає на плечі вітрам.

Треба прагнути бути вищим,
Хоча йдеться якраз не про зріст.
Бо коли ж нам зростати, коли ще
І в собі знаходити хист?
Треба вгору тягнутись щосили,
Через труднощі йти до вершин.
Пам'ятати про внутрішні крила.
Ти у світі такий один.
Не боятися слова «впасти»,
Скільки злетів в житті і падінь?
Бо і справді – життя смугасте,
Оминати цю смугу – лінх.
І приземлені – часом високі.
Возвеличені – часто низькі.
Може, й гордо літають сороки,
Хоч вредночно-злодійські такі.

МАКИ

(В пам'ять про тих, хто пішов тоді,
і тих, хто не повернувся зараз...)
Ось там, у полі, зажурились маки.
Ось там, у полі, де точився бій.
Тоді сміливці кинулись в атаку –
Життя зі смертю йшло у буревій.
Поопускали голови там маки,
Віддавши шану в пам'ять про синів.
На цьому полі і ніхто не плакав,
Хіба ночами вітер скавулів.
Із вітром маки кланялись землі,
На неї падали від пострілів герої.
Підносив мужність ангел на крилі...
Вони не ті, щоб здатися без бою.
Не сплять там маки втомлені в полях,
Хоч цілий день їм дошкуляла спека.
У маках тих, неначе в матерях, –
Той тихий спокій схований далеко.
І знають маки ті страшні часи,
Вони говорять часто між собою.
В них краплі сліз зі свіжою роси –
За тих синів, що не здались без бою...

У ВОЛОССІ МАМИ

Колись в дитинстві у волосся мами
Казки вплітались нишком, крадькома,
І хвилювання зараз вплетені так само –
Потрохи посивіла недарма.
Колись в дитинстві у волосся часто
Губився спокій і минала ніч.
Волосся в мами – збурено-хвилясте,
Не дістає ні крапельки до пліч.
У цім волоссі добре засинати.
Живе у ньому м'якість, і любов,
І розпачу впліталось багато,
Коли додому вчасно не прийшов.
І пахне мудрістю та інколи борщем
Оте волосся, кольору каштана.
І копирсався день у нім за днем,
Волосся прокидалось рано.
Нехай фарбує молодий каштан, –
Весна свої відкрила перукарні,
Нехай сивіє тільки лиш туман
І не тривожить це волосся марно.

Я БАЧИВ РОЗКІШ, ЗІТКАНУ В ТОБІ

Я бачив розкіш, зіткану в тобі,
Слова і голос, зібрані в намисто.
І навіть ночі, темні і рябі,
Твій погляд просвітляв би чистий.
Я бачив велич в крихітних плечах
І неземне піднесення у кроці,
Таку прекрасну бурю на вустах,
Що утворилась вихором емоцій.
Я бачив силу в прихистку дрібниць,
Таку граційність у звичайних рухах,
Що день схилився навіть долілиць,
Перед тобою знявши капелюха.
Я бачив тільки з натовпу тебе,
Ти ніби та мелодія у тиші,
Таке безхмарне небо голубе,
Що світлом затінок розпише.
Я бачив розкіш, відблиски на ній,
Здалось тьмянішим сяйво всього літа.
Я бачив образ, світлий образ твій,
Який мене підштовхував прозріти...

ЗДАЄТЬСЯ, Я ТОБОЮ ЗАНЕДУЖАВ...

Здається, я тобою занедужав
(Я іншою уже перехворів!).
Тоді у грудях гуркотало дуже,
Минуло торочилося з бинтів.
Здається, я тобою занедужав,
Чоло гаряче мовчки я схилив.
Ти віддалялась – очі я примружив
І твого голосу холодного надпив.
Здається, я тобою занедужав...
Щоб не боліло – спогад прикладу.
Ставало легше, ти зверталась: «Друже...»,
Та вірус цей не стишував ходу.
Здається, я тобою занедужав
І марив нами, травлячи думки.
Ти переносиш легко цю байдужість,
Та де ж ти підхопила – невтямки.
Здається, я тобою занедужав...
І крапельниця часу вже стіка...
Я навіть біг би босим по калюжах,
Якщо твоя видніється рука...

Є люди такі, мов ранки:
В них легкість якась живе,
І летіє душа з філіжанки,
В них щось закипає нове.
Ці люди бадьорі і досить швидкі –
Це кава їх робить прудкими.
Я навіть не знаю, напевно, такі
Підтоплюють швидкістю зими.
Вони поспішають практично завжди,
Насичені дні наступають на п'яти.
Скликав би усіх їх до себе, сюди,
Щоб ранки такі зустрічати.

ПАРКАНИ

В нас будують високі паркани,
Але люди у вчинках – низькі.
Висота – аж ніяк не погано
(Ще б думки їм високі такі).
За парканом буває не видно
(А найгірше – і зблизька) людей.
І стають ці паркани огидними,
Доброті не відкривши дверей.
Височіють ці ковані брами,
А до серця немає воріт.
І не вартий метал ані грама,
Бо пиха не промовить: «Привіт!»
Ех! Паркани, паркани, паркани...
Через них вже не бачать себе.
Може, станеться пізно чи рано,
Що сумління паркан пошкребе?

ПОМСТА

Захищалась від нас планета
І кричала та, як могла.
Полонили її в тенетах,
Завдавали на спину зла.
В океанах сміття і слюзи –
Це планета оплакує риб.
Ми не чули її погрози –
Ми відчували, що таке грип...
Задихалась планета від диму,
Бо труїли заводи її.
І помстилася – знають в Римі,
Ледь не в кожній, на жаль, сім'ї.
Вилвали на Землю відходи,
А планета терпіла, плала.
«Хай потерпить, усе їй підходить!».
Не стерпіла – на нас пролила...

НА ВІДСТАНІ МЕТРА

Всі свої і немає чужих –
Лихо нас відрізнять не буде.
Нам молитися треба за тих,
Хто з хворобою бореться, люди!
Перед смертю кордони впадуть
І безсилою стане вакцина,
Якщо в ліках загубиться суть –
Той неписаний паспорт людини.
Ми на відстані метра – якраз,
Щоб почути це дихання світу.
Ми єдині, ніхто серед нас
На байдужість не має хворіти.